

[Gert Petersen]

sig fra supermagterne og frigøre Europa for atomvåben.

Det var Alva Myrdal, som jeg henholdt mig til, som jeg tog udgangspunkt i, og jeg tror ærlig talt, at hun har større erfaring i de sager, ikke alene end jeg har, men såmænd også end udenrigsministeren og nogen anden i denne sal har, så jeg begriber ikke rigtig, at man kan feje Alva Myrdals synspunkter til side med nogle bemærkninger om, at det er nogle teoretiske betragtninger.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at ved en høring her i København kom den også gennem mange år aktive rumænske nedrustningsekspert og FN-ambassadør Sylviu Brucan med synspunkter af helt den samme karakter, en fortvivelse netop over den langsommelighed, men også den ufremkommelighed, som karakteriserer forhandlingene, og en efterlysning af, at der tages selvstændige initiativer.

Den anden bemærkning går på SALT, hvor udenrigsministeren trøster sig med, at Reagan har sagt, at han vil gå videre med SALT-processen. Ja tak, men han har til gengæld sagt helt klart, at SALT II i den nuværende skikkelse vil han ikke ratificere. Når hr. Kjærulff-Schmidt siger, at der er skabt tvivl om SALT II, må jeg sige: nej, det er der ikke. Det er forkert. Der er ingen tvivl, for det er sagt helt tydeligt, at den vil han ikke ratificere, og jeg tror egentlig kun, at det er de europæiske stater i den vestlige alliance, der kan presse Reagan til at ratificere SALT II. En sådan ratifikation er en forudsætning, og det skal være en ratifikation af SALT II, som den er blevet forhandlet gennem 5-6 år, inden den endelig blev underskrevet af de to præsidenter. En sådan ratifikation er overhovedet forudsætningen for, at vi kan komme videre.

Til allersidst skal jeg sige til hr. Lasse Budtz, hvis dagsorden jeg naturligvis må stemme imod, fordi jeg mener, den er udtryk for nøjagtig det modsatte af det, der er behov for, at det, jeg sagde om den nordiske atomfri zone, var ikke noget om, hvad en socialdemokratisk partidelegation finder frem til i Moskva. Jeg synes i øvrigt, det er en interessant ny skik. Skal jeg også til at fortælle, når jeg har været i en partidelegation i Jugoslavien, hvad de mener og tænker dernede? Det synes jeg ville være urimeligt. Men sådan kan man se forskelligt på det.

Det, jeg sagde, var: kan de nordiske lande blive enige om at erklære Norden som permanent atomfri zone, bør de også søge Østersøen inddraget gennem forhandlinger med Warszawapagten. Forudsætningen for at opnå noget er, at vi har noget at lægge på bordet, og nogle luftige betragtninger om, at der ikke er atomvåben i øjeblikket og under de nuværende omstændigheder i Danmark og Norge, hjælper ikke noget. Det må være Norden som permanent atomfri zone og på den baggrund forhandlinger, som naturligvis også må vedrøre NATO og USA, for mig bekendt er der ingen internationale garantier imod, at NATO og USA sender atom-u-både ind i Østersøen. Det kan de godt. Det er ikke forbudt i henhold til nogen vedtægt, så en sådan Østersøordning må vende begge veje.

Stinus (RV):

Først og fremmest vil jeg gerne sige udenrigsministeren tak for den klare udtalelse om betydningen af det nordiske samarbejde. Helt så tilfreds var jeg ikke med svaret på spørgsmålet om atomraketter og SALT II. Vi vil imidlertid holde udenrigsministeren fast på bemærkningerne i indlægget om, at regeringen vil tage sin holdning op til overvejelse; det bør med hensyn til dette spørgsmål gøres løbende.

Til hr. Arne Melchior vil jeg gerne sige, at mine ord om Sydafrika ikke specielt var rettet mod hr. Erhard Jakobsen, men mod alle de centrum-demokrater, som stiltiende eller i ord bakker disse synspunkter op. Nu kan jeg også lade mine udtalelser gælde hr. Jørgen Junior. Hr. Arne Melchior mente, at jeg groft havde fordrejet hr. Erhard Jakobsens udtalelser efter rejsen til Sydafrika. Jeg vil blot anbefale hr. Arne Melchior og andre medlemmer af centrum-demokraternes folketingsgruppe at læse, hvad det egentlig er, hr. Erhard Jakobsen har udtalt og skrevet om Sydafrika siden sin hjemkomst fra dette land. Jeg har en masse gode udklip til rådighed for hr. Arne Melchior, hvis han ikke skulle have set dem alle.

Det radikale venstre og centrum-demokraterne er altså ikke enige om Sydafrika. Det er vi heller ikke om PLO. Det radikale venstre ønsker PLO med i forhandlingerne om fred i Mellemøsten, men det indebærer så sandelig ikke, at vi godkender PLOs terror-